

5 noyabr / 2021

Elnarə Nəcəf qızı Cəlilova Xaçmaz şəhərində dünyaya göz açıb. Fortepiano üzrə musiqi təhsili alıb. Orta məktəbdə oxuduğu illərdə şerə, musiqiyə həvəs göstərüb. Ara-sıra könlükdən keçənləri ipə-sapa düzüb. Atası onun kitabını görmək istəyirdi. Lakin bu günü görməyə amansız əcəl macal vermədi. Elnarə xanım deyir ki, atamın arzusu kimi bu kitabı çap etdirəmə, yəqin ki, ruhu sevinər.

Elnarə Cəlilova bu istəklə kitabını çapa hazırlayıb. Burada onun atasına, anasına, doğmalarına yazdıqlarını oxuduqca, bu gənc xanımın Azərbaycan qadınlarına məxsus ailəcanlılığını görürük. Amma onun sevgisi təkə ailə üzvlərinin timsalında məhdudlaşmır. Onun sevgisi ətrafındakılara- dostlarına, rəfiqələrinə də yetərincə sirayət edib. Belə olmasaydı, onun dost-tanışlarından eşidib-öyrəndiyi həyat hekayətlərini, sevgi macərələrini öz könül dünyasından bu dərəcədə isti hisslərlə keçirdə bilməzdi, özünün duyğuları kimi ifadə edə bilməzdi.

Doğrudan da, kitabda təsvirini tapan lirik aşiqanə duyğular onun tanış-bilişlərinin sevgi macərələri əsasında qələmə alınıb. Bunu Elnarə xanımla söhbət edərkən özü də etiraf etdi. Dedi ki, onu təsirləndirən həyat hadisələrini o, daxilən yaşaya bilir və bu həyəcanlı notları nəzmə çəkib, oxucularına çatdırır. Deməli, kitabda rastlaşdığımız müəllifin lirik Mən obrazında həm də onun dost-tanışlarının duyğu və düşüncələrinin inikasını görürük. Həm də bu duyğulanmalardan hər bir oxucu təsirlənə bilər. Çünki yazarın bir mühüm missiyası da ətrafında olanları lirik subyekt olaraq özünün daxili dünyasının səsi kimi ümumiləşdirib oxucularına emosional bir tərzdə çatdırma bilməkdir. Elnarə Nəcəf qızının mənzumələrində biz bu ümumiləşdirmə bacarığını görüb müşahidə edə bilirik. "Mavi ekran" mənzuməsinin timsalında dediyimiz öz yerini alır: "Dedilər kino gəlib, qaçıb tez bilet aldım" misra-

YAZDIQLARIMIN İÇİNDƏ...

ları ilə başlanan bu nümunədə bir qədər sonra oxuyuruq:

*Kino məndən çəkilib,
Tale mənim taleyim.
Ucadan eşidilən
Eynən mənim nəfəsim.*

Müəllif burada həyatı kino ilə müqayisədə verir.

- Demək istəyir ki, kinodakı obrazlarda elə cəmiyyətdə yaşanılanların ekrandakı proyeksiyasıdır.

*Ayrıldım xəyallardan,
Nə kino var, nə ekran.
Məni mənə göstərən
Vicdanımdır hər zaman!*

Deməli, Elnarə xanım

xəyalında kinolardakı sayaq bir süjetli təsvir qurub, oxucusuna başa salmaq istəyir ki, hər kəs həyatda bir kino lenti kimi özünə- özünün iç dünyasına dönüb baxmağı bacarmalıdır. İçindəki sənin kimliyini göstərən o sehrli ekran elə sənin vicdanındır. Didronun bir kəlamı var: "İnsanlar iki yerə ayrılır: Tanıdıqca böyüyənlər, tanıdıqca kiçilənlər". İnsan vicdanı ilə üzbəüz qalanda özünü yaxından görüb tanıya bilər. Hər kəs vicdanının dərəcəsinə özünü tanıya bilər. Böyümək də, kiçilmək də insanın vicdanından asılıdır. Bu mənada Elnarə Nəcəf qızının yazdıqlarında həm də oxucularını özünə tanıdıb göstərə bilmək missiyası var. Yəni bu mənəm, yazdım, Siz də oxuyun. Yazdıqlarımın içində məni də oxuyun, özünüzü də! "Həyat güzgüdür, səni sənə göstərir". Özünü gör, tanı, nəticə çıxart. Özünü böyütmək də, kiçiltmək də güzgüdə gördüyünün canlı əksindən asılıdır.

Sakir ƏLİFOĞLU
filologiya üzrə fəlsəfə doktoru